

tilbage, og at man vil følge Finanzministeren i Forslaget under Nr. 8. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 12 kan jeg ikke være enig med den ærede Finanzminister i, at man faar udsørt det bedste, som man ikke betaler for. Der kan være Medlemmer i Samfundet, der ere saaledes stillede, at de kunne leve af Vren, altsaa ogsaa arbejde for Vren alene, saaledes at de kunne sidde i en Invalideforsørgelseskommission og varetage denne Bestilling med stor Omhu og Nidkjerhed uden at faae noget som helst Honorar derved, men det kunde ogsaa være, at man derved fik et saa indskrænket Valg, at man fik Personer til at sidde i en Invalideforsørgelseskommission — det være sagt uden nogen som helst Sigtelse mod den nuværende Bestyrelse —, som ingenlunde turde siges at have de bedste Kvalifikationer dertil, og dette vilde jeg betragte som en langt værre Ulykke, end om Statskassen betalte et passende Honorar for et Staten ydet Arbejde. Vel har Finanzministeren, som han udtrykte sig, Ret til at forrigere Indstillingerne og nærmere at træffe Bestemmelser, men i de allerfleste Tilfælde vil det være umuligt for Finanzministeren at trænge til Bunds i en Afgjørelse, som Invalideforsørgelsesbestyrelsen har truffet. Det vil væsentlig afhænge af den, hvorledes Loven kommer til at virke penumært med Hensyn til Statskassen, og om det er den almindelige Invalidefond eller Statskassen, er kun en Navneforskjel, Sagen er den samme, og jeg maa sige, at jeg sætter overordentlig Pris paa, at dette Arbejde bliver udsørt af Mænd med de bedste og fortrinligste Kvalifikationer i enhver Henseende saavel overfor Statskassen som overfor Invaliderne, at jeg finder, at det, at man tilbyder Honorar, maa være en Betyggelse for Arbejdets omhyggelige Udførelse, idet Finanzministeren faar et meget større Udval til sin Naadighed, naar der skal vælges Bestyrelse. Gaaft vi vil det bero paa Rigsdagen og Regjeringen i Forening, det vil sige paa Finansloven, hvad der skal ydes i Honorar, men man er bleven enig om at fastsætte saa mange Hundreder Honorarer, saa i den Henseende opnaas der vel ogsaa en Slags billig Overenskomst, naar der ellers kan naaes en Overenskomst overhovedet om selve Grundlaget. Jeg betragter det altsaa baade fra Statskassens Side og fra vedkommende Individuers Side som det mest betryggende, at disse Medlemmer ere honorerede, og jeg maa holde for, at det ogsaa for Ministeren er det Heldigste. Finanzministeren kunde ellers let senere — om ikke den nuværende efter hans Udtalelser, saa en senere Finanzminister — komme til at sige, naar vi anbede over Invalidebestyrelsens Omförg eller over den Maade, hvorpaa den udsörte sine Forretninger: Sa, hvad skal jeg gjøre, jeg har ikke havt Andre at vælge imellem, jeg har ikke kunnet formaa andre Mænd til at bestyre disse Forretninger, som tage en ikke ubetydelig Tid — det er aabenbart den vigtigste

Del af den hidtil værende Bestyrelsens Virksomhed, der bliver tilbage for Invalidebestyrelsen — da de ikke ere honorerede derved. Denne Indvending tror jeg ikke, vi skulle modtage, naar vi i Fremtiden kritisere en Invalideforsørgelsesbestyrelsens Virksomhed. Jeg maa derfor haabe, at den ærede Forslagsstiller af det tidligere Forslag vil modsætte sig Forslaget under Nr. 12. Hvad angaar Forslagene under Nr. 9 og 10, skal jeg ikke nærmere udtale mig om dem, men overlade det til Ordföreren for Forslagsstillerne. Jeg skal kun sige, at det forekommer mig, at der i Finanzministerens Motivering var en Antydning omtrent i den Retning, som om vi levede i en absolutistisk Stat, hvor man kunde tænke sig, at et Par Ministre ikke var enig, og at der saa stod en over dem, som befalede, hvorledes det skulde være, altsaa ikke ganske som om vi levede under Bestemmelser, der ere fixerede i Grundlovens § 13 om Ministerens Ansvarlighed og Kongens Uansvarlighed. Derimod skal jeg ikke negte, og det turde jeg maaske udtale, at Ministeren har to Grunde for sin Stilling her, som have en vis Betydning. For det Første den, at han staar paa det gamle Standpunkt, — hans Forslag er i Virkeligheden det gamle; Kongen udnævner efter Finanzministerens Forstilling — og dernæst den, at det kan betragtes som forretningsmæssigt hensigtsværende, naar to fideordnede ansvarlige Medlemmer af Regjeringen ikke ere ganske enige, at da ikke den ene stilles under den anden, hvilket dog tilfyneladende kunde blive Tilfældet efter Forslaget, men at Sagen afgjøres paa anden Maade. I den Henseende forekommer det mig imidlertid efter hvad jeg kan skjønne, at Finanzministerens Underordningsforslag ikke er ganske tilfredsstillende. Naar nemlig Krigsministeren og Finanzministeren ikke ere enige, og Sagen kan afgjøres paa en af Finanzministeren neblagt Forstilling til Kongen, altsaa paa Finanzministerens Ansvar ensidig uden nærmere Forhandling i Ministerraadet — jeg forudsætter, at det kan lade sig gjøre efter Finanzministerens Forslag — saa bliver dog Finanzministeren den overveende, han faar alligevel Overtaget, naar Striden bliver mellem Finanzministeren og Krigsministeren, thi han faar Ret til at gjøre direkte Forstilling til Kongen, og paa sit Ansvar at afgjøre Sagen, det bliver altsaa kun formelt forskjelligt fra det, som er foreslaaet under Nr. 10. Hvis det derimod kunde oplyses, at Finanzministerens til Kongen neblagte Forstilling ikke blev gjort, undtagen Sagen var behandlet af Ministerraadet eller forhandlet i Statsraadet — er det Praxis, at saadanne Forstillinger ikke foregaa uden paa den Maade — saa kan jeg forstaa, at der er en Melleminstant, at da hele Statsraadet, altsaa hele det ansvarlige Ministerium, kommer til at overveie Spørgsmaalet, naar der er Uoverensstemmelse mellem Krigsministeren og Finanzministeren.